
คำนำ

เผอิญตอนนี้ผมอายุได้แค่สองขวบกว่าๆ แต่จะเป็นโชคดีหรือ
โชคร้ายของผมก็ไม่ทราบได้ ผมเริ่มเห็นภาพชีวิตของคนที่อยู่
ในวัยผู้ใหญ่ที่ผมสัมผัสได้ว่า ภาพที่เห็นทั้งหมดเป็นภาพเมื่อใน
อดีต ดูมันช่างมีความลึกลับอย่างไรบอกไม่ถูก

ผู้ใหญ่ที่อยู่ในภาพเป็นชายวัยสามสิบเศษ ผมนึกทำไรก็นึกไม่
ออก ว่าผมเคยเห็น เคยรู้จัก ผู้ชายคนนี้ที่ไหน นอกจากผู้ชาย
คนนี้แล้ว ผมยังคุ้นหน้าคนอีกสี่คน ซึ่งภาพคนเหล่านี้นวนเวียน
ผลัดกันฉายให้ผมได้เห็นอยู่ในจิตสำนึกตลอด เวลาว่างเมื่อไหร่
ผมจะต้องเอามือกุมขมับจ้องภาพเหล่านี้ในใจ และขบคิดตลอด
เวลาว่าคนเหล่านี้คือใคร ทั้งๆ ที่ผมไม่เคยเห็นคนเหล่านี้มาก่อน
เลยในชีวิต

ภาพที่โดดเด่นดูจะน่ากลัวเป็นพิเศษ เห็นจะเป็นภาพของผู้ชายที่
ผมว่าอายุประมาณ 30 ปีเศษนี้แหละ ผู้ชายคนนี้ประสบอุบัติเหตุ

เหตุรถชนอัดกับต้นไม้ใหญ่ แต่ไม่เป็นอะไร

ผู้ชายคนนี้ชอบมาหาผมในความฝัน มาเล่าเรื่องแปลกๆ ให้ผม
ได้ฟังตลอดเวลา ทำให้ผมอดนึกถึงไม่ได้เมื่อยามตื่นนอนขึ้นมา

ผมอยากจะบอกแม่ของผมว่า ที่ผมดูมีอาการวิตกกังวล ไม่
แจ่มใสเบิกบานเหมือนกับเด็กคนอื่นๆ ก็เพราะชายคนที่ผมว่า
นี่แหละ แต่ผมไม่รู้จะบอกได้อย่างไร เพราะตอนนี้ผมยังพูด
ไม่ได้เลย

อย่างเวลาผมอยากจะเล่นของเล่น ก็เหมือนมีอะไรมาบอกไม่
ให้ผมเล่น เสียเวลาเปล่า ให้ผมลองเล่นเปิดหนังสือภาพเล่มโตๆ
ดูและจินตนาการว่า ตัวผมกระโดดลงไปอยู่ในภาพ ซึ่งเมื่อผม
ทดลองดู ผมก็หายไปในภาพได้ บ่อยครั้งที่ผมต้องวิ่งหนี
เสือ บางทีผมก็ขับเครื่องบินอยู่บนท้องฟ้า เมื่อวานผมก็เพิ่งไป
ว่ายน้ำกับปลาฉลามกลางมหาสมุทร ดูเหมือนชายคนนี้จะ
กระซิบ บอกผมตลอดเวลาให้หาความสุขกับตัวเอง ห้ามหา
จากของเล่น

อย่างมีเด็กข้างบ้านมาเล่นที่บ้านผม เสียงกระซิบนี้ก็บอกผม
อีกว่า อย่าคบค้าสมาคมกับเด็กข้างบ้านเลย เขากับผมชอบ
ไม่เหมือนกัน เล่นกันไปก็ทำให้ผมเสียความเป็นตัวของตัวเอง
สู้อะเวลามาเปิดหนังสือดูดีกว่า เสียงนั้นบอกผมตลอดเวลา
ให้ผมอยู่กับตัวเอง เป็นเพื่อนตัวเองให้ได้ เพราะหากผมเป็น
เพื่อนตัวเองไม่ได้ โตขึ้นผมจะลำบาก

อย่างเวลาผมโกรธ จะร้องไห้ ก็จะมีเสียงมาคอยเตือน คอย
ดูผมว่ายังไม่เบ็ดหลาบอีกหรือ กับความโกรธ โกรธไปก็ตาย
ไม่โกรธก็ตาย สู้ไม่โกรธจะดีกว่า จะได้เอาเวลามาคิดเรื่องที่ตัว
ผมยังไม่รู้

ตลอดเวลา ผมจะมีอาการน้ำลายยืด มันเป็นเพราะเสียง
กระซิบมาคอยบอกให้ผมสงบ เมื่อผมเกิดอาการสงบ น้ำลาย
ของผมก็ยืด

เมื่อคืนนี้เอง ขณะที่ผมนอนดูดvdนอนอยู่ จู่ๆ ผมก็เห็นภาพ
ชายคนที่ผมว่า ผมเห็นเขามีแฟน มีลูกสาว มีพ่อ มีแม่
เขาเดินตรงมาที่ผม เอื้อมมือมาลูบคลำขยี้ผมของผม แถมยัง

เอามือสองข้างมาหยิกแก้มของผมให้ยืดอกออกจากกัน เพื่อให้หน้าของผมดูตลกยิ่งขึ้น ในขณะที่สายตาของผมก็ยังอยู่ในอาการวิตก คือสองข้างขมวดเข้าหากัน ผมไม่รู้ว่าชายคนนี้ทำแบบนี้เพื่ออะไร

จริงๆ แล้วผมก็รู้สึกดี ที่ชายคนนี้สามารถสื่อสารกับผมได้ เขาพูดกับผมโดยใช้ภาษาของผม ซึ่งเป็นภาษาที่แม่กับพ่อของผมก็听不懂 ผมถามเขาไปว่า น้ามาคุยเรื่องแปลกๆ ให้ผมฟังทำไม

ผู้ชายคนนี้ตอบผมว่า ถ้าไม่คุยเรื่องที่สมควรจะคุยกับผมในตอนนี้ โตขึ้นผมจะล้มและผลลัพธ์จากการล้ม มันจะทำให้ผมทนทุกข์ทรมานกับการใช้ชีวิต และจะไม่มีทางประสบความสำเร็จได้ตอนที่ผมโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งถึงวันนั้นทุกการคุย จะไม่ช่วยให้ประโยชน์อะไร เพราะผมจะปิดกั้น ไม่ยอมรับความจริง สมอบของผมจะผลิตความคิดที่ทำให้ผมเป็นคนมีเหตุมีผลมากจนผมไม่สามารถจะเห็นความจริงที่ถูกต้องได้ และเมื่อถึงวันนั้นจะไม่มีทางอื่นที่จะคุยให้ผมเข้าใจอะไรๆ ได้ นอกเสียจากว่า ก่อนตายค่อยมาคุยกัน

มันมีรายละเอียดของการใช้ชีวิตบนโลกใบนี้มากถึงเพียงนี้
เซียวหรือ ยิ่งคิดผมก็ยิ่งเครียด ผมหยิบขวดนมวางเอาไว้ที่
ข้างหมอน ยกมือขึ้นท่ายหน้าผาก พุดกับชายคนนี้ในใจ บอก
ว่ามีเรื่องอะไรที่ผมจะต้องรู้บ้าง ผมพร้อมแล้วที่จะรู้ความ
จริง

วินาทีนี้ ผมมีอาการสงบแบบบอกไม่ถูกจริงๆ แล้วผมก็เริ่ม
เห็นภาพ...

ชาย กิตติคุณากรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com